

El cactus

written by Ferran Planell | 22 de desembre de 2019

Hi ha un punt de subjectivitat en el concepte de bellesa i de variabilitat en els seus cànons al llarg del temps. Engreixar o aprimar cossos a fi que ens siguin més plaents, emblanquir o enfosquir la pell segons l'eròtica del moment, exigir del paisatgista jardins d'impecable geometria o de distribució irregular de l'arbrat, en són tan sols ínfims exemples. N'hi ha moltíssims més, i tots ens deixaran clar que podem jugar amb les formes, però, i amb l'essència? Quina és l'essència de la bellesa?

Me n'estaré molt de respondre la pregunta, i no perquè no vulgui pas compartir la resposta, sinó perquè senzillament la ignoro. Què fa que la simple contemplació pugui esdevenir desig i alhora aquest tornar-se ingovernable, irrefrenable i inexplicable davant la insensatesa?

De tothom és ben sabut que els cactus punxen, però no tant que les seves espines en són les fulles. Fulles molt evolucionades a fi de, reduint al màxim la seva superfície, permetre que la planta sobrevisqui enmig del desert. També és força evident que són plantes generalment suculentas –o sigui, que tenen teixits gruixuts i carnosos on emmagatzemen aigua–, però ja no ho és tant que totes –i totes vol dir totes– floreixen. Flors en molts casos espectaculars, de les quals malauradament no sempre en podem arribar a gaudir, ja que la majoria tan sols estan obertes durant vint-i-quatre hores o fins i tot menys.

Discernir quina de les cactàcies és la més bonica, dependrà molt de la subjectivitat a la qual hem fet esment al començament. Personalment, però, m'inclino per la *Parodia tenuicylindrica*, també coneguda com a *Notocactus minimus*.

Dins la travessa del desert que està patint la governabilitat d'Espanya, és com un d'aquests cactus que imagino el PSOE

negociant la investidura de Pedro Sánchez davant d'ERC. Una *Paròdia* amb un desenllaç tan *minimus*, que per bé que alguns gaudiran de la suculència de la planta, la resta prendrem mal amb les espines que protegeixen aquella espectacular efímera flor amb la qual intentaran vendre'ns la comèdia. Després, si-de ser així- la gent els segueix votant, no podré per més que atribuir-ho a la subjectivitat de la bellesa que, en la seva essència, ens aboca a la ingovernable, irrefrenable i inexplicable insensatesa del desig.